

Konstatování redakce

Česká televize žádající stále více peněz od občanů a zároveň se významnějším programem na který se nedá dívat se opět vyznamenala. Z volebního zákona vyplývá povinnost pro veřejnoprávní média (Českou televizi a Český rozhlas) poskytnout všem kandidujícím politickým stranám dohromady po 14 hodinách vysílacího času na volební kampaň. Vzhledem k vysokému počtu kandidujících stran (31) zůstane na každou z nich jen 27 minut. To není mnoho ale Česká televize se snaží i na tom málu co nejvíce vydělat a politickým stranám, které kromě parlamentních jinou možnost prezentace nemají, maximálně zkomplikovat život. Podle pokynů ČT lze volební šoty odevzdat nejdříve 24. května, ale ten kdo je odevzdá 25. května již nebude zařazen do vysílání. Kdyby napsali, že na odevzdání je pouze jeden den, jejich ochota a pracovitost by jistě více vynikla.

Televizní šoty lze odevzdat pouze na médiu Betakam digitální, který je podstatně dražší, než médium požadované při minulých volbách a především mají jej k dispozici jen firmy napojené na Českou televizi. To je ovšem zneužití situace a snaha na ní co nejvíce vydělat a přihrávat kšefty svým lidem.

Nehorázné kupčení s principy demokracie jistě ČT ještě potvrdí v předvolebním období, kdy bude poskytovat prostor parlamentním stranám a svým oblíbeným na úkor ostatních kandidujících subjektů a opakovaním zkrslých a nepřesných průzkumů veřejného mínění vyvolávat dojem, že nemá cenu volit jiné strany, než ty propagované redaktory ČT.

TÝDENÍK

www.republikani-europarlament.com

www.republikani.com

www.repmladez.com

REPUBLIKA

KVĚTEN 2004

ČÍSLO 18/ROČNÍK XV

6 Kč

V UPOMÍNKU
NA NÁVŠTĚVU DELEGACE FRONT NATIONAL
V ČESKÉ REPUBLICCE

14. - 17. ŘÍJNA 1999

Republikáni do Evropského parlamentu

Troufám si říci, bez jakékoliv nadsázky, že je to nejvýznamnější francouzský politik

V době, kdy čtete tyto řádky je již podruhé za uplynulých pět let na oficiální návštěvě v naší republice předseda významné francouzské politické strany Front National pan Jean-Marie Le Pen. Troufám si říci, bez jakékoliv nadsázky, že je to nejvýznamnější francouzský politik. A to nejen délkou svého úspěšného působení v politice, ale především tím, jak dokázal ovlivnit francouzskou veřejnost, vnitřní i zahraniční politiku a politickou kulturu nejen ve Francii, ale ve všech zemích Evropy i celého světa. Připomeňme jen z velmi nedávné minulosti jeho postup do druhého kola prezidentských voleb, výsledky jeho strany v kantonálních, regionálních i místních volbách. Nyní, stejně jako my kandiduje do Evropského parlamentu. Je vystaven, stejně jako my útlaku nejhrubšího zrna ze strany vládnoucí garnitury a sdělovacích prostředků a jejich majitelů. Je stejně jako my očerňován, zrazován, ale přesto vytrval a dokázal prosadit svůj názor na svět kolem nás. Lepší vzor nemáme. Je to maják pro všechny vlastence a upřímné demokraty ze všech zemí. Připomeňme si jeho heslo: Vlastenci všech zemí spojte se!

Sdělení předsednictva strany:

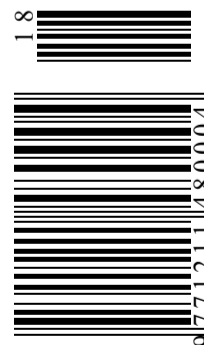
Pan Jean-Marie Le Pen, předseda Front National, pan Dominique Chaboche, místopředseda Front National pro zahraniční vztahy se svým doprovodem pobývají v České republice ve dnech 6. a 7. května 2004, aby podpořili naši stranu v kampani před volbami do Evropského parlamentu. Náplní jejich pobytu jsou především rozhovory pro jednotlivé redakce českých médií, setkání se zaměstnanci podniku Škoda a pracovní večere s podnikateli a funkcionáři naší strany. Podrobnou reportáž přinese v příštím čísle. *M.S.*

Kaddáfí v Bruselu

Podle redaktorů hrozný prohřešek proti lidským právům a útok proti evropské civilizaci

Dnes již možná jen skalní příznivci Republikánů nebo čtenáři týdeníku Republika se vzpomenu na cestu delegace naší strany do Lybie. Tehdy, stejně jako o několik let později při cestě pana Haidera tamtéž spustila všechna evropská i česká média neuvěřitelný povyk. Podle redaktorů hrozný prohřešek proti lidským právům a útok proti evropské civilizaci. Uplynulo několik let a Muamar přicestoval i se svým tradičním doprovodem do Bruselu. Ochranka složená pouze z Amazonek, beduinský stan o rozměru většího českého nebo moravského náměstí a nezbytná rukojmí, která mají zajistit vůdci arabského lidu bezpečný návrat domů. Nic se nezměnilo, přesto lybijského vůdce přijala celá Evropská komise v čele s Romanem Prodim. Jak je vidět, když dva dělají totéž není to nikdy totéž. Zatímco Republikáni a jejich rakouský protějšek usilovali politickým prostředky o zmírnění napětí mezi Evropou a severem Afriky, mezi křesťanským světem a muslimy a byli za tuto čistou a prozíravou akci málem ukamenováni, současnému vedení tzv. demokratické Evropy nejde ani o lidská práva, ani o nápravu křivd či dokonce o boj proti terorismu. Mají jediný cíl vydělat peníze prostřednictvím lybijské ropy a s tím související rekonstrukce těžebních zařízení a místní infrastruktury. Ostatní aspekty tak drahé každému skutečnému demokratovi a vlastenci je vůbec nezajímají. Dá se očekávat, že mnozí členové Evropské komise jakož i poslanci Evropského parlamentu zamiří již brzy do firem, které v Lybii dostanou státní zakázky. Korupce je již dnes zcela veřejným a uznávaným prostředím v Evropské unii. Divím se ovšem, jak mohou různé organizace radit Českou republiku ke zkorumpovaným zemím, když jsou na tom tzv. staré země EU ještě hůře.

Redakce

JEAN - MARIE

LE PEN

MIRÓSLAV

SLÁDEK

Klaníme se zlatému teletí

Tentokrát je to PENDOLINO. Konformní novináři nám denně předkládají nějaké to "tele", které si kupujeme ze státního dluhu. Přesvědčují nás jak je to pro nás výhodné nakoupit v cizině i takové věci, které bychom ještě před deseti lety dokázali vyrobit sami. Občané tohoto státu by měli práci a nezvyšovala by se úroveň zadlužení státu, které skončí státním bankrotem.

Nejběžnější argument je kvalita a technologická vyspělost. Zapomínáme na skutečnost, že porovnáváme současné výrobky západu s československými výrobky dvacet a více let starými. Nesmíme zapomenout, že největší rozvoj technologií začal i ve světě s rozvojem osobních počítačů. Nejzávažnější v tomto případě byla likvidace právě výrobců kolejových vozidel, např. Vagónka TATRA Studénka, ČKD Praha a

ŠKODA Plzeň. Málo kdo ví, že "pantograf" jezdící mezi Prahou a Kolinem vyjel ze Studénky na začátku šedesátých let minulého století.

Oslavují železniční koridory pro rychlost 160 km/hod. Nikdo si nepřipustí, že i za socialismu byly plánovány tyto koridory. Protože byla železniční síť přetížena (viz doprava energetického uhlí po Labi), nebylo možno jednotlivé úseky provozovat jednokolejně po dobu roků. To bylo umožněno až likvidací železniční dopravy a převedení přepravy na silnice. Je zajímavé, že to žádným ekologům nevádí. Silniční doprava hlavně zhoršuje životní prostředí. Proč se už nikde neuvádí měření prašnosti jako na začátku devadesátých let po sametovém podvodu?

Kolik občanů České republiky zná Cerhenický zkušební okruh? Evropský unikát, na kterém se

zkoušely od tramvají pro Manilu, supermoderní lokomotivy pro eurotunel pod kanálem La Manche, italské rychlovlaky, až po soupravy metra pro Singapur. Už tyto speciálně postavené dva okruhy pro zkoušení a vývoj železničních vozidel vypovídají o tom, že jsme byli dávno světovou špičkou a jedním z největších výrobců lokomotiv na světě. A nyní pozor, hrozí tzv. privatizace do ciziny. Vláda ho "prodá", spíše daruje za cenu šrotu další kamínky národního bohatství, aby odsunula bankrot státní kasy. Je na místě připomenout, že zisky s výrobních prostředků dostane vždy majitel.

U Pendolina se rozplývají nad rozměry, rychlostí a váhou. Mně to sice připadá jako když jsme nestačili vyrobit vozy pro pražské metro a dovezli jsme vozy z Mitiščina, které byly poslední z

končící výroby starého typu. Jsou těžké a mají velký příkon. Představte si ono umí papat ze systému 3 kV ss, 25 kV 50 Hz a dokonce německého 15 kV 16 2/3 Hz.

Všem těm konformním pisálkům chci připomenout, že v roce 1972 vyjela ze Škodových závodů Plzeň nejrychlejší v Československu vyrobená elektrická rychlíková lokomotiva s podvozkem BoBo s dnešním označením 124 6016, která jezdí rychlostí přes 200 km/hod. K vidění je právě na Cerhenickém okruhu, kde ji dokonce půjčují na rychlostní zkoušky do zahraničí. A to hlavní umí papat ze všech napájecích systémů. Chtít, abychom se přestali klanět zlatým teletům, je asi nad inteligenci všech těchto pisálků. **Ivo Vlk**

Prohlášení ze společenského setkání členů Okresní hospodářské komory v Kolíně konaného dne 15.3.2004 od 18:00 v salónku hotelu American

Na pondělním Společenském setkání členů Okresní hospodářské komory Kolín se přednesla fakta o zhoršujícím se podnikatelském prostředí. Přítomní členové OHK Kolín se jednohlasně bouří a protestují proti postupu vlády při neustálém zhoršování podmínek pro malé a střední podnikatele.

Proto členové navrhli vytvořit pracovní skupinu, která by podnikla kroky, vedoucí ke zlepšení stávající situace, a to především v řešení vysokých odvodů, stanovením pobídek státu pro vznik nových pracovních míst, zjednodušení podnikatelského prostředí pro OSVČ a dále možnost zvýhodňování místních firem při výběrových řízeních pořádaných státem a samosprávou.

OHK Kolín navrhuje všem podnikatelům sjednocení v rámci Hospodářské komory ČR a nutné vyhlášení boje proti vládním opatřením, které jsou spojovány s reformou veřejných financí. Kroky by měly být nejen přes poslance a senátory, ale i přes média, která pomůžou při prosazování a vysvětlení kroků, které zlepší podnikatelské prostředí pro malé a střední podnikání v ČR.

Malé a střední podnikání zaměstnává většinu

obyvatel v ČR a potřebuje podporu, protože tento podnikatelský stav stabilizuje hospodářství každé země. Za leden a únor 2004 bylo ukončeno přes 24 000 živnostenských listů. Zvyšující se nezaměstnanost a doba, kdy se lidem nevyplatí v současném prostředí podnikat jasně vede ke zhoršení státních financí. Vláda bohužel nedělá žádné účinné kroky k jasnému zlepšení podmínek. Toto vede pouze k trvalému úpadku malých a středních podnikatelů a ke zhoršení situace České republiky.

PROTO VZKAZUJEME VLÁDĚ: "Zjednodušte podnikatelské prostředí, snižte daňové zatížení, snižte odvody státu, zlevněte pracovní sílu, dejte podnikatelům možnost zaměstnat více lidí, dejte lidem práci, neplaťte příliš na podpoře v nezaměstnanosti lidem, kteří pracovat chtějí a budou."

A PODNIKATELŮM ŘÍKÁME: "Nikdo za vás lobovat nebude, o své zájmy se musíme postarat sami. Sdružme se v Hospodářské komoře ČR, vytvořme silnou skupinu podnikatelů, kteří si chtějí ochránit prostředí, ve kterém podnikáme, zaměstnávat lidi, investujeme naše peníze. A dejme vládě jasně najevo, že nás není málo, že

máme pro ně řešení situace, která pomůže každému v ČR. Nechceme po nikom nic víc, než podporu našim vyjednavacům za zlepšení podnikatelského prostředí ve formě členství v Hospodářské komoře ČR."

Pomozte nám šířit toto prohlášení po všech podnikatelích v ČR.

V Kolíně 16.3.2004

Dominik Komárek předseda představenstva OHK Kolín

Výzvu pana předsedy rádi plníme, ale celé toto Prohlášení na mne působí jako, kdyby se podnikatelé žijící z podstaty právě probudili. Není to krásný projev shisofrenie nás podnikatelů? Kde byli všichni celých 14 let? Koho volili, anebo svoji neúčasti v voleb umožňovali, aby nám vládli vlastizrádci? Cituji mé předky: "Socani vždy hlásali levicovou politiku, ale dělali pravicovou".

Proč nedali své hlasy těm mimoparlamentním stranám místo toho, aby říkali není koho volit? To co se dnes děje nespadlo s nebe. K tomu spějeme už celých 14 roků. Stačí se podívat do EU na bohaté země jak to tam funguje. Aby mohl pro-

sperovat malý a střední stav musí být v provozu velké výrobní továrny, které vytvářejí nadhodnotu a tou se financují veřejné finance, výzkum a školství.

V ČR právě vlády, kterých se kolínští dovolávají, zlikvidovaly všechny koncernové podniky, jenž byly schopné konkurence a v kooperacích dostával práci malý a střední stav. Toto vše je umocněno levnou prací u nás a to způsobuje dle rádobý ekonomů nízkou produktivitu práce v ČR. Zázračná formulka je toho vinna, že nejsou peníze na nic. Kolik lidí si uvědomuje, že zatím všechny vlády od roku 1990 žijí z rozprodávaného majetku z doby socialismu a ze zadlužování. Jak to krásně nazvali: "reforma veřejných financí", kterou zaplatíme my všichni i za cenu, že nás většina skončí pod mostem.

Zrušila se POLDI a jak se vyšplhala cena oceli. SPOLANA zrušila výrobu stříže. Celá tato linka se odstěhovala do Rakouska a rázem cena této stříže na světovém trhu překročila dvojnásobek původní ceny. Důsledek je taková maličkost, jako je likvidace všech textílek v Československu. Takových příkladů je nepřeberné množství. Uvědomujete si to vážení podnikatelé? **I.V.**

Ani korunu podvodným soukromým firmám

Je až neuvěřitelné, jaké drzosti se vůči všem občanům ČR dopouštějí různé vydívací soukromé lobbystické skupiny.

V poslední době je to opět kauza podvodnické firmy podnikatele Šťávy Diag Human, který by chtěl po vzoru pana Železného vysát z nás všech dalších 10 ml Kč. U podnikatele, který je v NSR soudně stíhán za podvod při přijímání zakázek je samozřejmě, že tehdejší min. Bojar zpochybnil důvěryhodnost výběrového řízení. Ať se zodpovídá min. Gross z toho, proč ještě nebyl podnikatel Šťáva vydán k soudnímu řízení do země svého provinění. Případně ať nezávislý soudní orgán zjistí, zda v případě exministra Kalvody není naplněno podezření ze zneužití funkce a zahájí proti němu soudní řízení.

Znovu by měly být prozkoumány možnosti obnovy řízení ve věci ochuzení amerického kapitálu podnikatelem Železným, nebo současným vlastníkem TV NOVA. Stát nikdy nebyl vlastníkem této soukromé televize (která velmi ostře reagovala i na pouhý výrok min. Dostála) a nemohl tedy zabránit majetkovým machinacím. Rovněž ve věci firmy Boeing nejen, že stát nesmí nic zaplatit, ale je potřeba tuto firmu zažalovat za nedodržení smlouvy prodeje letadel a tím znehodnocení miliardových státních dotací, které pak neměly být kryty.

Všechny politické strany, které měly přímou nebo nepřímou účast na těchto machinacích, aniž rázně zjednalý nápravu, musí být v paměti voličů pro nastávající volby.

Protestující studenti, peníze na zajištění a rozšíření vysokých škol vám byly zcizeny zde, požárníci, učitelé a další státní zaměstnanci vaše 13. a 14. Platy jsou rovněž ukryty zde, právě tak jako podpora zemědělské prvovýroby a dopravní infrastruktury není možná, bez těchto uloupených tisíců milionů. **František Truxa**

Provokatéři a renegáti

V poslední době se doslova roztrhl pytel s trestními oznámeními pro šíření rasové nenávisti a diskriminace. Ano, naši cikánští spoluobčané si stěžují až u Evropského soudu pro lidská práva, že jsou zde utlačováni. Za svědky si neberou nikoho jiného, než občany bílé pleti, kteří figurují v jakýchsi občanských výborech pro lidská práva.

Tito přitroublí renegáti chodí ruku v ruce s cikány provokovat do různých restauračních zařízení i soukromých firem se žádostmi o práci. Scénář je stále stejný. Poté, co je cikánský provokátor odmítnut, přichází jeho bílý komplot, který hned podává trestní oznámení řka, "že odmítnutí z rasových důvodů slyšel na vlastní uši". Následují sankce proti podnikatelům, kteří dostanou vysokou pokutu.

Je náblední, že takový člověk si už propříště rozmyslí stěžovat si, a to i v případě, že mu cikáni zcela zdemolují lokál či pracoviště. Riskoval by totiž další obvinění z rasizmu. Škody mu nikdo nezaplatí a pokud se stane obětí dalších cílených provokací, zákonitě zkrachuje.

Mnoho cikánských představitelů si stěžuje, že byli "za komunistů" utlačováni. Příkladem toho je jistý pan Veselý-Bango, který svého času vyhrožoval, že použije proti bílým samopaly Kalašnikov. Posléze vyšlo najevo, že to má v krvi, neboť byl "za komunistů" vojákem z povolání a je všeobecně známo, že pokud byl cikánský občan na tomto postu, ať už v armádě či u policie, musel být zákonitě členem KSČ. V tom případě

cikán komunistka byl spíš utlačovatelem a nikoliv naopak.

Já sám jsem byl svědkem, když po invazi v srpnu 1968 cikáni přesvědčovali sovětské vojáky, že je přišli osvobodit. "Gadžové" je prý vyhlazovali v koncentračních táborech a jedině zásah vojsk Varšavské smlouvy jim zachránil život. Sovětský důstojník se nad touto hloupostí jen ušklíbl, ale co si asi myslel obyčejný voják zblblý propagandou a tělesnými tresty.

Jeden z těchto cikánských výtečníků si dokonce po povodních v roce 1997 zažádal o odškodné. Později se zjistilo, že v zasažené oblasti vůbec nebydlel. Odškodné mu paradoxně nevyplatili, na zásah zastupitele ČSSD, který byl později sám souzen za zpronevěru, když prohrál několik set tisíc korun z povodňové pomoci ve výherních automatech.

Záběry z povodní, kdy cikánští rabovači vykrádali obchody a byty, známe všichni z televize. Jak mnoho bylo tehdy řečeno o tom, že tyto lidské hyeny dostanou, bez ohledu na barvu pleti, 10 let vězení. Vše nakonec opět utichlo na základě zásahu bílých "kamarádů" z občanských iniciativ. Asi jim zatím cikáni nikdy fyzicky neublížili, nevyhrožovali vyvražděním rodiny, nevykrádali jim byt ani auto.

A co je zajímavé, většinu z těchto "iniciativ" tvoří ženy. Říká se, že někteří lidé bývají silně sexuálně přitahováni jinou barvou pleti. Že by zde byl zakopaný pes? **doc**

Tvůrce naší národní hudby

Bedřich Smetana (nar. 2. března 1824) je nejnámější a nejznámější hudební skladatel z období rozkvětu naší národní kultury po roce 1860 a generace spojené s budováním Národního divadla. Začlenil se do řady jiných tvůrců, vědců, spisovatelů, výtvarníků, divadelních umělců, kteří horlivě pracovali na probuzení českého lidu a renesanci národa. Docilovali pozoruhodných výsledků a Smetana pak dosáhl svou tvorbou v této snaze světové špičky.

Pocházel z Litomyšle a již od raného mládí projevoval značné hudební nadání. Studoval v Jindřichově Hradci, Jihlavě, Německém (dnes Havlíčkově) Brodě. Maturoval v Plzni, odkud roku 1843 odchází za svým hudebním posláním do Prahy. Soukromě tady studoval kompozici, hudební teorii a virtuózní hru na klavír u J. Proksche, a živil se jako učitel hudby v rodině hraběte L. Thuna. Za revoluce r. 1848 byl B. Smetana členem radikální Svornosti a pro studentskou legii a národní gardu složil známé pochody i Píseň svobody. Následně pod vlivem svatodušních událostí zkomponoval první velkou orchestrální skladbu Slavnostní ouverturu D dur.

Po svatbě v r. 1849 jej ovšem začalo stíhat jedno neštěstí za druhým nemoc manželky, smrt tří dětí a ani jeho první skladby nenašly větší ohlas. Pro nemožnost prosadit se a z toho plynoucí umělecké i hmotné živoření se v roce 1856 rozhodl odejít jako učitel hudby a sbornísta do švédského Göteborgu. Smetanovy se zde po pedagogické a koncertní stránce daří znamenitě. Zastává dokonce místo uměleckého ředitele Filharmonické společnosti. Ze skladeb, jež vznikly za jeho švédského pobytu připomeňme symfonické básně Richard III. (1858), Valdštejnův tábor (1859) a Hakon Jarl (1861), dále klavírní skica Macbeth, Komorní etuda E dur a cyklus polek Vzpomínky na Čechy.

Dokončení na straně 3

Edvard Beneš a jeho podíl na vzniku ČSR K 120. výročí narození druhého čsl. prezidenta

Mezi významné činitele, kteří se zasloužili o vznik Československé republiky bezesporu patří i Dr. Edvard Beneš. Narodil od Tomáše G. Masaryka, majícího přirozenou autoritu a charismatičnost vůdce, dosahoval Beneš své úspěchy trpělivou prací, systematickostí a organizačním nadáním. Před vypuknutím 1. světové války nic nenasvědčovalo tomu, že se z univerzitního docenta, politicky nakloněného Masarykovu realismu, stane jeden s čelních představitelů našeho národního odboje. Pak ale přišlo horké léto roku 1914 a s ním rakousko-uherské vypovězení války Srbsku...

Při jeho ale i Masarykově přechodu od názoru o potřebě zachování národnostně reformovaného Rakouska-Uherska do řad nejčelnějších odpůrců monarchie očividně hrálo úlohu jasnozřivě zhodnocení změněné situace a vývoje války, jakož i germanizační vlna v Rakousku, akutně ohrožující výdobytky českého národa v případě vítězství ústředních mocností (Německo, Rakousko-Uhersko). Na sklonku září či října došlo k osudové události, sblížení Beneše a Masaryka. Zdá se, že odvážná odhodlanost Beneše, s níž tehdy Masaryka oslovil, značně možná v míře rozhodující ovlivnila rozhodnutí dosud poněkud váhajícího čtyřiašedesátiletého profesora s plnou razancí se zapojit do odboje, jako jeho hlava. Než odjel 18. 12. 1914 z vlasti, jmenoval E. Beneše pro domov svým zástupcem, k překvapení blízkých Masarykových spolupracovníků.

V létě 1915 se ale Benešova činnost v domácím odboji chýlí ke konci. Docházelo k zatýkání předáků „Maffie“ (K. Kramář, A. Rašín, J. Scheiner aj.) a proto rovněž on odešel počátkem září 1915 za hranice. Masaryk, s nímž se setkal v Ženevě, ho pověřil organizováním a propagací naší věci ve Francii. Beneš zahájil svoji práci v Paříži takřka z ničeho. Později vzpomínal, jak bylo třeba „krok za krokem začít s nepatrnými, nenápadně a věcně informovat, poučovat, opatřovat materiál“. Za počáteční cíl si určil

„dvakrát třikrát v týdnu v jednom žurnálu francouzském prosadit noticku, v níž by se jednou dvakrát vyslovilo jméno československého národa... Tak málo nás znali, tak málo se o nás zajímali...“.

V listopadu 1915 se utvořil Český komitét zahraniční. E. Beneš však postupně přetváří tento široký a nefunkční orgán na úzkou skutečně akční Národní radu, které měl být podřízen veškerý náš zahraniční odboj, jeho tisk apod.. Prvotní složení Československé národní rady (ČsNR) bylo T. G. Masaryk předseda, J. Dürich místopředseda, E. Beneš generální sekretář. Později, když se J. Dürich za svého pobytu v Rusku rozešel s ČsNR, funkci místopředsedy obsadil Milan Rastislav Štefánik.

Právě za velkého přispění Štefánika se Benešovi podařilo sjednotit zahraniční odboj pod autoritu Masarykova vůdcovství. Byli to oni, kteří od června 1916 prosazovali vytvoření čsl. vojska ze zajatců a dezertérů, nikoliv však jako součásti dohodových armád, ale jako samostatného politicky podřízeného Národní radě, jako základ ozbrojených sil po obnovení samostatnosti. Bojové akce československých legií v Rusku, Itálii a Francii byly jedním z hlavních důvodů úspěchu národního odboje během 1. světové války. S vývojem válečné a politické situace v posledních dvou letech konfliktu začaly dohodové státy od konce června 1918 uznávat ČsNR za „vládu de facto“ a „Čechoslováky za spojenecký národ“. Za tohoto stavu věci předal Dr. Beneš dne 14. 10. 1918 francouzskému ministerstvu zahraničních věcí a poté diplomatickým zástupcům spojenečtů v Paříži nóty o ustavení prozatímní vlády československé ve tříčlenném složení: Masaryk předseda vlády, ministr financí; Beneš ministr zahraničních věcí a vnitra; Štefánik ministr vojenství. Vlády spojenečtů ji bez většího váhání uznávaly.

Dokončení na straně 4

Tvůrce naší národní hudby

Dokončení ze strany 2

Stejně jako jiným umělecky nadaným Čechům před ním, rovněž jemu se dostalo stejně lákavé příležitosti stát se slavným a zbohatnout za hranicemi. Dává ale přednost obtížné existenci na domácí půdě jakmile se v roce 1861 dovídá o připravovaném otevření prvního českého stálého divadla v Praze. Cítil, že je ho zapotřebí doma, že jenom tam může uplatnit své nadání a prospět národu a vlasti.

Vracel se do Prahy, jenž byla stále ještě znměným provinčním městem, kde český živel jen přežíval. Platilo to o životě společenském i uměleckém. Smetanu to však neodrazuje od horečné aktivity. Stává se sborníkem Hlaholu, řídí hudební školu, od roku 1866 je dirigentem opery Prozatímního divadla, podněcuje český hudební život činností v Umělecké besedě i hudebně kritickou prací a ovšem komponoval (sbory Odrodilec a Tři jezdci, 1862; Shakespearovský pochod, 1864). Těžištěm jeho úsilí se však stává především opera.

V prvé z nich v Braniborech v Čechách (1863 1866) použil chmurné epizody z naší historie po smrti Přemysla Otakara II. (r. 1278 v bitvě na Moravském poli) a společně s libretistou Karlem Sabinou docílili u obecnosti vášnivě odezvy při scénách vlasteneckých i při výjevech pražské chudiny. Ve stejné době vznikl ze spolupráce obou autorů také jeden z klenotů české operní tvorby Prodaná nevěsta (premiéra 30. 5. 1866). Pojednání tu bylo nádherné dílo, jemuž vzdala hold i cizina. Ale nešlo pouze o úspěch umělecký, dosah opery byl dalekosáhlý rovněž ve sféře mravní a politické. Vychovávala totiž národ k sebedůvěře a optimismu. Posilovala sebevědomí zdravého a nadaného lidu, příliš dlouho bezprávně utlačovaného a udržovaného uměle na nízké úrovni.

Tyto počiny právem postavily Bedřicha Smetanu na čelo našeho tehdejšího hudebního života. Jeho mocná umělecká potence se rozšiřuje a projevuje v dalších kompozicích. Skládá sbory Rolnická a Česká píseň (1868), Slavnostní předehru k položení základního kamene Národ-

ního divadla (1868), orchestrální skladby Libušin soud a Rybář (1869), opery Dalibor (premiéra 16. 5. 1868), Libuše (1871-72, premiéra teprve 1881), určenou k nejslavnostnější příležitosti, Dvě vdovy (1874) a konečně Hubička (1876). Posledně jmenovanou operu komponoval Smetana již hluchý. Po prvních příznacích sluchové choroby totiž ztratil v říjnu 1874 sluch úplně, právě když zahájil práci na svém vrcholném díle, světově ojedinělém cyklu symfonických básní Má vlast (Vyšehrad, Vltava, Z českých luhů a hájů, Šárka, Tábor, Blaník), dokončeném roku 1879. Autor tu spojil minulost s přítomností i budoucností, oživil slávu českého mýtu i historie, krásu české přírody a života lidu v ní a víru v dosažení samostatnosti. Má vlast spolu s operou Libuše sehrály v kritických chvílích národa nezastupitelnou úlohu, když duchovně stmělovaly lid a jeho vůli k odporu. Reprodukce páté symfonické básně Tábor, vycházející z mohutného husitského chorálu Kdož sú boží bojovníci, byla za obou světových válek zakázána.

Pro hmotnou tíseň žil Smetana od roku 1875 u své dcery z prvního manželství Žofie, provdané za Josefa Schwarze, který byl nadlesním a později správcem panství u knížete Thurn-Taxisa. Ten velkoryse nabídl trvalé bydlení celé tchánovy rodiny v jabkenické myslivně na Mladoboleslavsku. V idylických zákoutích Jabkenic mohl Smetana v klidu komponovat, dokud nemoc navždy nepodlomila jeho život. Zde roku 1876 vzniklo jeho největší komorní dílo Z mého života. Na sklonku života vytvořil ještě opery Tajemství (1878) a Čertova stěna (1882), klavírní České tance (1878) a Večerní písně (1879), sbor Věno (1880), Tři ženské sbory a další skladby.

Bedřich Smetana zemřel v pražském ústavu pro duševně choré 12. května před 120 lety. To to datum bývá každoročně připomínáno i na mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro, který 12. 5. otevírá pokaždé Má vlast, tato ojedinělá velebáseň na rodnou zemi.

Vladimír Mlejnecký

Sliby se slibují a blázní se radují!

Dnes, jako každý jiný den se dozvídáme, jak měli, bohužel, opět Republikáni pravdu, když doporučili voličům, aby v referendu o vstupu do EU volili "NE". Ještě těsně před touto volbou to vypadalo tak, že se lidé konečně nenechali zmást propagandou a začali konečně užívat i svůj rozum. Všechny průzkumy veřejného mínění tomu nasvědčovali, 80% voličů bylo proti a proto nasadili představitelé parlamentní bandy do útoku a začali lidi přesvědčovat pomocí všech médií, komediantů a známých osobností o tom, jaké světlé zítřky a ráj na zemi nás v unii čekají. Pánům ministrům létala pěna od huby a jejich obličejové zkřivené falešnými úsměvy dokazovaly, jak hodně jim záleží na tom, dostat naši vlast do chřtánu Bruselského molocha.

To, že z našich občanů udělají otroky a z naší krásné země skladiště a smetiště pro celou Evropu, jim neleželo ani v patě. Neštíteli se žádných lží a dokonce strašili občany, že bez vstupu do EU Česká republika zanikne. Celebrity hráli přesvědčivě v různých reklamách na stejné téma "S Unii na věčné časy a nikdy jinak". A dnes ti stejní komedianti, kteří za nemalý peněz hráli svou farizejskou roli, začínají nařikat, že lidé mají stále hlouběji do kapes, mají starosti jak vyjít s minimální mzdou, přestávají chodit do jejich divadel a to by přece oni mohli zbankrotovat. Už jim ztuhl úsměv na rtech a najednou zjišťují, že ta unie, kvůli které letí ceny nahoru, asi nebude to právě ořečovaný.

A vláda místo toho, aby sloužila našim lidem a naší vlasti, za ty statisíce, co bere z našich daní, jde ve svém patolizalství tak daleko, jako například ministr P. Mareš (US-DEU), který, aby se zalíbil

sudeťákům v EU, dokonce navrhl zrušení Benešových dekretů. Takové jednání je zradou těch, kteří obětovali své životy v boji proti fašismu a komunismu, a díky kterým mohou dnes pánové, jako je Mareš a jemu podobní být u svých koryt.

A jaká je dnešní realita? Čím více se přibližuje den vstupu do EU, tím více se ukazuje krutá pravda o prolhanosti a podlosti naší vlády. Teprve teď se dozvídáme, že naši vyjednaváci v Bruselu vlastně nic nevyjednali, světlé zítřky tmavnou, ráj se mění v peklo, místo otevřené náruče nás čeká bič zdrazování všeho, co se jen zdrazit dá, další zvyšování daní, likvidace našich podnikatelů a živnostníků, omezení naší státnosti a nejistoty občanů, kam až klesne jejich životní úroveň.

A co dělá parlamentní banda? Tito škůdci našeho národa místo, aby našli v sobě alespoň kousek studu, za to co provedli a odstoupili z vlády a parlamentu, tak svalují vinu jeden na druhého a vymýšlejí další lži, jen aby naposledy dostali od občanů hlas pro sebe a své kandidáty ve volbách do Evropského parlamentu.

Tyto červnové volby jsou asi opravdu poslední, kdy se dá ještě něco změnit. Je na tobě, občane České republiky, zda se rozhodneš pro ty, kteří nám už více jak 14 let lžou, rozkrádají (privatizují), místo aby spravovali ku prospěchu občanů a hájí pouze své zájmy, které hodlají hájit i v EU, nebo dáš svůj hlas Republikánům Miroslava Sládka, kteří nikdy nezradili svou vlast, ani své spoluobčany, a kteří jediní budou ve Štrasburku obhajovat naše národní zájmy a prosazovat přeměnu EU ve společenství suverénních národních států, až k úplnému zrušení stále hůře fungující EU!

VesMil

... a tak to vidím já

Dnešní vládnoucí garnitura si to neuvědomuje ve své zaslepenosti, ve své touze po osobní neomezené moci. Když si vezmeme významné Československé politiky, jako byl například Rašín, dnešní vládnoucí garnitura v Československu se není schopna řídit jeho heslem – „Služba národu se neplatí.“ Naopak, oni si tuto medvědí službu národu nechávají velmi dobře zaplatit a snaží se získat ze současné zmatené politické i ekonomické situace pro sebe maximum. My trváme na jednotném Československu a pokud někdo ze současné vládnoucí garnitury, byť by byl s jakýmkoliv oslavami přijímán na Západě, vystoupí proti jednotě Československa, tak vám mohu slíbit, že se s ním prostřednictvím příštích voleb voliči v Československu vyrovnají zcela jednoznačně.

Edvard Beneš a jeho podíl na vzniku ČSR Kdo se skrývá za humanitou?

Dokončení ze strany 3

Zpočátku byl E. Beneš vlastně jediným zástupcem nástupnických států habsburské monarchie pravidelně zvaným na jednání, kde bývali, jak to sám charakterizoval "shromáždění všichni mocní tohoto světa". Docílil tím velmi výhodné výchozí pozice Československa (proklamovaného 14. 11. 1918 republikou). Správně postřehl, že většinou klíčové je získat pro věc neokázalé sekretáře, zpracovávající rozhodujícím mužům podklady, které pak tito, zaneprázdnění a speciální problematiky neznalí, obvykle bez námitek schvalovali. Toto v plné míře využil na mírové konferenci zahájené 18. 1. 1919 v Paříži, kde jako člen naší delegace hájil zájmy ČSR.

Čs. požadavky vyložil na zasedání konaném dne 5. 2. 1919 ve své tříhodinové řeči Radě pěti: prezidentu USA W. Wilsonovi, předsedům vlád Francie G. Clemenceauovi, Velké Británie D. Lloydu Georgovi, Itálie V. E. Orlandovi a japonskému zástupci baronu N. Makinovi. Žádal uznání historických hranic Čech, Moravy a Slezska (včetně Těšínska) s jistými výhodami ve prospěch republiky v oblastech Ratibořska a Kladska, začlenění Slovenska a připojení Podkarpatské Rusi, o něž žádali její směrdatní představitelé. Dále navrhoval zřízení koridoru, spojujícího Československo s Jugoslávií, připouštěl, že by mohl případně být pod správou vznikající Společnosti národů. Nadhodil řešení otázky Lužických Srbů. Podrobněji se čs. otázkou zabývala komise ustavená 28. 2. 1919, které Dr. Beneš předložil náš program písemně, ve formě sedmi memoárů, obsahujících rozšířený výklad

jejž podal před Radou.

Konečné řešení hranic ČSR přišlo na pořad Nejvyšší rady 4. dubna 1919 a proběhlo překvapivě hladce. Po předložení návrhu znalců vycházejícího rozumným čsl. žádostem vsvědčivě, odmítl Clemenceau možnost jeho změn a ostatní souhlasili. Zamítnut byl požadavek na koridor mezi ČSR a Jugoslávií, konference se odmítla zabývat otázkou Lužických Srbů a spor s Polskem o Těšínsko, Oravu a Spiš byl jako rozpor mezi vítěznými státy odsunut na pozdější jednání. Hranice pak byly zafixovány v mírových smlouvách s Německem (28. 6. 1919), Rakouskem (10. 9. 1919) a Maďarskem (4. 6. 1920). Podstatně nepříznivěji dopadla pro Československo jednání finanční. Republika neobdržela nárokováné reparace, nýbrž sama měla platit značné sumy jako podíl na reparacích Rakouska Uherska a uhradit část předválečných dluhů mocnářství.

24. 9. 1919 se po čtyřletém pobytu v cizině vracel Dr. E. Beneš do vlasti.

Přivezl sebou mezinárodní uznání a zajištění státních hranic Československé republiky. Ve své zprávě o jednání, s níž vystoupil před poslanci Národního shromáždění dne 30. 9. 1919, proto mohl prohlásit: "Vycházíme z mírové konference skutečně vítězi. V mnohých věcech nebylo vítězství tak úplné jak jsme si přáli, ale všeobecně na konferenci mírové se konstatovalo, že naše delegace byla jednou z těch, které dosáhly nejvíce, které obratně dovedly situaci využití..."

Vladimír Mlejnecký

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku Republika a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně, a.s. číslo účtu je: 2025463369/0800

Za každý příspěvek předem děkujeme

... a tak to vidím já

Záznam z vystoupení dne 20. 12. 1991 v Lubné u Litomyšle

Dámy a pánové, děkuji vám, že jste přijali naše pozvání. Rád bych vás seznámil s názory Republikánů na současnou ekonomickou a politickou situaci. Zhodnocením uplynulého období jsem se zabýval již v předchozím vystoupení a proto bych se dnes rád věnoval jen nejaktuálnějším otázkám.

Nejvíce nás všechny zajímá a tíží nejdůležitější věc a tou je vývoj ekonomiky, který s sebou přináší nejistotu perspektivy zaměstnání, životní úroveň a ohrožení i toho mála, na co byla většina občanů zvyklá.

Cesta, na kterou nás přivedla současná vládnoucí garnitura je velmi podobná sestupné spirále. Spirála, kterou roztočilo prudké zdražování, tím snížení kupní síly obyvatelstva, následující pokles v poptávce, snižování výroby, propouštění ze zaměstnání a tím i další snižování kupní síly, jeden okruh spirály se tím uzavírá. Vzhledem k trvalým restrikcím dusícím poptávku se tento pohyb neustále opakuje, ovšem vždy na nižší úrovni. Sestupná spirála může skončit jediné ekonomickou katastrofou. Proto také lhbivé přirovnání k sestupu na dno řeky, kde se odrazíme a vyjedeme opět velmi rychle nahoru nemůže ve skutečnosti fungovat. Z vlastní zkušenosti přece víme, jak snadno a rychle jsme dole při pádu se střechy.

Vše si uvědomíme pravděpodobně až v nemocnici, se zpožděním a velkými bolestmi. Cesta nahoru však zabere vždy podstatně více času a stojí nás podstatně více námahy.

Přitom, alespoň podle výroků vládních představitelů, to s námi tak špatně nevypadá. Ministr financí jednou prohlásí, že má výrazný přebytek, podruhé hlásí, že nemá žádný a zároveň nás utěšuje tím, že porostou ceny i nezaměstnanost.

Prezident republiky prohlásil při své návštěvě, že zvýšení cen činilo kolem 25 %. Jistě nelze a proto mu toto číslo můžeme věřit, zvláště vychází-li ze statistického průměru. Se statistikou lze dělat neuvěřitelná kouzla. Když do statistického průměru zahrneme zrovna tak máslo, tanky i elektrické lokomotivy, zjistíme, že lokomotivy zůstaly na staré ceně, tanky výrazně zlevnily a máslo šlo výrazně nahoru. V průměru je zdražení o 25 % asi pravdivé. Háček je ovšem v tom, kolikrát za život si kupujeme právě tank. Jsme naopak odkázáni na každodenní nákupy právě toho zboží, které šlo o stovky procent nahoru.

Vedení země chlácholilo občany – bude 1–2 % nezaměstnaných, což je nízká míra nezaměstnanosti. V tom se schová plno lidí, kterým to bude i vyhovovat, není tedy co řešit.

Ekonomickým ministrům však unikl jeden podstatný rozdíl. U nás nelze hodnotit nezaměstnanost podle stejných měřítek jako na západě. Zde byla povinnost pracovat, stoprocentní nucená zaměstnanost a centrálně řízené platy byly vypočteny tak, aby teprve dva platy v rodině daly dohromady částku, která vystačila na pouhé přežití. Zde ženy nepracovaly proto, aby

135

Poté, co izraelská armáda zavraždila jednoho z vůdců palestinského hnutí HAMAS, zasedla Rada bezpečnosti OSN. Většina jejích členů odsoudila tento čin jako "teroristický útok". Jediný, kdo celé usnesení vetoval, byl představitel USA. Po mnoha desetiletích byl tedy odsouzen státní terorismus země, která si tento způsob vlády určila zřejmě jako svou doktrínu. Domnívala se zřejmě, že jim vydrží na "věčné časy".

V této souvislosti je potřeba nahlédnout do historie a to do r. 1947. OSN tehdy vydala rezoluci o vytvoření židovského státu Izrael a arabského státu Palestina. Sionistům se však území zdálo malé. Tehdy provedli židovští teroristé útok na konvoj OSN a zavraždili jejího pověřence, švédského hraběte Folke Bernadotta. Tito teroristé jsou na to dodnes hrdí a dnes zasedají ve vládě a parlamentu státu Izrael. Vedoucí teroristického útoku se jmenoval Šamir. Není to náhodou ten, na něhož byl vydán mezinárodní zatykač, a který si netroufá opustit posledních 50 let vlastní území?

Po zavraždění představitele OSN zaútočili sionisté na arabská území a válka pěti arabských států proti Izraeli byla tehdy pouze odvetou za židovská zvěrstva na Středním východě. Zvláště v tom vynikl pozdější ministerský předseda Izraele Menachem Begin, který nařídil hromadnou vraždu ve vesnici Deir Jassin nedaleko

Jeruzaléma. Sionisté zde zabili 9. dubna 1948 254 nevinných Arabů, z toho 145 žen a jako nacisté za války Lidice, srovnali vesnici se zemí. Z historických pramenů je možno se rovněž dozvědět, že již v r. 1938 navštívil židovský pověřenec sídlo Hlavního říšského bezpečnostního úřadu Reinharda Heydricha, kde domluvil spolupráci s nacisty při výcviku sionistických teroristů. Tyto "utlačované" Židy cvičili ve zvláštních výcvikových táborech esesáci a pro potřeby židovského hlavního stanu esamani dokonce vyhnali z jednoho kláštera jeptišky.

S těmito teroristy se pod záminkou osídlení Palestiny počítalo jako s nacistickou pátou kolonou v boji proti Angličanům. Situace došla tak daleko, že od léta 1939 začaly odjíždět židovské transporty zcela veřejně z hamburského přístavu. Potom však vypukla válka, do věci se vložil neblaze proslulý Adolf Eichmann a transporty šly místo do Palestiny do vyhlazovacích táborů. Z toho ovšem vyplývá, že diktátor Hitler zřejmě zpočátku s fyzickou likvidací Židů nepočítal, spíše naopak. Chtěl je využít v boji proti nepříteli.

Nemám naprosto v úmyslu obhajovat esesácké vrahy, ale podle hesla "jablko nepadá daleko od stromu", vycvičili tyto sionisty zároveň ideologicky, takže se z nich postupně stali nacisté Středního východu. *doc*

Jak se podporuje soukromé podnikání v Německu

Samozřejmě k tomuto problému Komise EU mlčí. Chci na konkrétním případě ukázat, že nějaký soukromý kapitál nemůže tvořit ekonomický rozvoj kraje, či dokonce státu. K názorné ukázce jsem vybral zbrojovku WALTHER. Roku 1886 založil puškař Carl Walther v Zella-Mehlis 6 km od světově známého centra zbrojní výroby Suhl dílnu. Tato dílna se postupně rozrůstala, až vznikla velká zbrojovka proslavená pistolími řady PP a PPK.

V roce 1945 okupovaly toto území americké jednotky. Vojska III. americké armády ukořistili zbraně z podnikového muzea a mnoho zachovaných výrobních dokumentací. Nakonec Duryňsko připadlo do sovětské okupační zóny a dle rozhodnutí vítězů 2. světové války byla tato zbrojovka srovnána se zemí. Fritz Walther odešel s několika výkresy výrobní dokumentace v aktovce do Ulmu. Když byl ve Spolkové republice Německo zrušen zákaz výroby zbraní, obnovil roku 1951 zbrojní výrobu značky WALTHER. Ve spolkové zemi Bádensko-Württembersko vyrostla ve staré baště na Dunaji nová zbrojovka.

Rodinný podnik rodina Waltherů prodala tuto příruční zbrojovku koncernu Umarex Sportwaffen GmbH & Co KG. Protože Československo prakticky zrušilo zbrojní výrobu, mají možnost v Německu růst zbrojovky o sto šest. V roce 2003 oznámil ředitel zbrojovky Walther na tiskové konferenci, že si firma vede velmi dobře. Za posledních deset let počet zaměstnanců vzrostl ze 100 na 180 a roční obrát se zvýšil čtyřnásobně na současných 27 000 000 eur (což v přepočtu je to pouhých 900 miliónů Kč).

Dále oznámil, že vzhledem k situování výrobních provozů firmy Carl Walther GmbH Sport-

wafen v centru Ulmu, není nadále možné rozšiřovat výrobu. Proto se bude stavět na „zele- né louce“. Umístění nové továrny ve svém katastru nabídlo 17 obcí v okolí Ulmu. Dokonce se nabývaly obce z Bavorska a ze Severního Porýní-Westfálska. Zvítězil Ulm a to z několika důvodů. Zájem samotného města neztratit pracovní místa. Samotná továrna si musí zachovat kvalifikované pracovníky a kontakt na puškařskou školu. Dále je zde státní zkušebna zbraní. Nový objekt vznikne v severní průmyslové zóně města Ulmu u dálnice. To nejdůležitější je samotné financování této velké stavby. Dvou- podlažní továrnu za 10 miliónů eur (340 miliónů Kč) s pūdorysem 90 x 60 metrů a pod ní 100 metrovou podzemní střešnicí, postaví ze svých prostředků během roku a půl Projektentwicklungsgesellschaft Ulm. Nebylo by na tom nic zajímavého, kdyby tato společnost nebyla ve stoprocentním vlastnictví města Ulmu!

Stavět se začalo letos a stěhování zbrojovky se uskuteční v roce 2005. Firma Carl Walther získá nějakých 10 000 metrů čtverečných v dlouhodobém pronájmu a zároveň bude mít předkupní právo! Samotná společnost vynaloží ze svého 8 000 000 eur (270 miliónů Kč) na modernizaci svých výrobních technologií.

Mám několik otázek pro ekonomy a politiky. Jak je možné, že stát financuje soukromou firmu? Proč Komise EU toto strpí, když Česká republika má provádět nezbytné další zásadní restrukturalizaci (likvidaci výroby)? Jak to, že se v Německu podporují německé firmy a u nás česká vláda jenom cizí? Myslíte, že je to naše cesta ekonomického růstu? *I.V.*

Oznámení

V pondělí 24. 5. 2004 se koná v Bohumíně na Trídě E. Beneše od 16.30hod. mítink RMS, na kterém vystoupí Dr. Miroslav Sládek a oblastní kandidáti do Evropského Parlamentu

MO RMS Opava vyzývá příznivce a zájemce o spolupráci ke kontaktu na tel. č. 605 854 771 Milan Veselý předseda MO

MO RMS Olomouc vyzývá sympatizanty a zájemce o členství nebo spolupráci, občany Olomouce a okolních obcí, aby v případě zájmu kontaktovali vedení MO na tel. čísle 603828215 Vítáme každou pomoc a těšíme se na spolupráci!

ÚŘEDNÍ HODINY SEKRETARIÁTŮ:

Praha St 15-17hod. Brno St 8-12hod.

Havlíčkův Brod Čt 15-16hod.